

кръстникъ не върнали, една друга дебнатъ съ нѣщо да се слѣжатъ, че която не може да слѣже—мжжка рожба отъ сърдце ще нѣма. Който на ржченици поне трима въ земята не удари — цѣло лѣто безъ крила ще бжде. А пѣкъ гайдаръ, който гайда отъ свирня не прѣсне — не е гайдаръ за моми и момци по селски хорища.

Далечъ надъ Неювската кория, въ дивитѣ усои на сѣнчестъ Балканъ, се издига самотно самодивското хорище, подъ стрѣмнитѣ скали на Змеинъ чалъ, възпѣванъ въ пѣсень:

I.

Мечтателна вечеръ прѣзъ чуки заглежда
изъ цвѣтни ливади на змейно кале
и леко пристжива въ пурпурна одежда,
обкичена съ рози, божуръ и лале.

По китни падини макъ кървавъ потрепва,
загледанъ въ усои — млъкнали за сѣнь;
заглѣхваше ехо морно се отеква:
далечното ехо на камбаненъ звѣнъ.

Мечтателна вечеръ, надъ поля се свежда;
вечерникъ сѣяливо фѣфли въ листове;
а новия мѣсець задъ облакъ поглежда —
русалки тамъ нѣгдѣ на хоро зове.

.

II.

Нощъ свѣтла блѣнува надъ усои тъмни;
звѣзди по небето въ прѣвара трептятъ —
едва се назѣркватъ върховетѣ стрѣмни
На блѣнали чуки, що по нѣщо бдятъ: —